

Albert Bartoszewicz

"Liryka Adama Mickiewicza w poetyckiej interpretacji Maksyma Rylskiego", Leontij Mironiuk, Swietłana Mironiuk, Olsztyn 1998 : [recenzja]

Acta Polono-Ruthenica 4, 393

1999

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

tychczasowych badań, napisana ze znanstwem i dużą starannością, rzeczowo i spokojnie, daje szeroką orientację w problematyce i wnosi bezsprzecznie ważki wkład do polskiej komparatystyki literackiej. Może też ona stanowić inspirację do dalszych badań, wskazuje bowiem na te zagadnienia, które bądź nie zostały opracowane, bądź stanowią przedmiot sporów i dyskusji naukowych.

Bazyli Białokozowicz, Olsztyn

Leontij Mironiuk, Swietłana Mironiuk, *Liryka Adama Mickiewicza w poetyckiej interpretacji Maksyma Rylskiego*, Olsztyn, Wyższa Szkoła Pedagogiczna 1998, 140 s.

Maksym Rylski, jeden z najwybitniejszych poetów ukraińskich XX wieku i twórca wręcz kongenialnego przekładu *Pana Tadeusza* na język ukraiński, był związany z kulturą i literaturą polską od dzieciństwa. I oto mamy do czynienia z translatoologiczną pracą o dwóch wybitnych poetach - polskim i ukraińskim, o twórcach, którzy w różnych epokach uczynili wiele, aby wznieść na wyżyny światowe rodzimą literaturę. Poeta ukraiński był zafascynowany twórczością polskiego wieszca, co znalazło swój wyraz w jego przekładach utworów Mickiewicza. A najlepszym dowodem - oprócz *Pana Tadeusza* - są przekłady sonetów, którym M. Rylski poświęcił wyjątkowo dużo uwagi.

Autorzy książki w sposób zwarty i zarazem interesujący przedstawili twórczy wysiłek Rylskiego w procesie przekładów *Sonetów krymskich*. Omówili zasady dokładności, adekwatności, w tym transformacji metaforyki, co w danym wypadku ma istotne znaczenie, a także maestrię muzyczno-słowną tych przekładów. Jak słusznie zauważają, Rylski znakomicie zademonstrował opanowanie poetyki Mickiewicza. Przeprowadzona przez Autorów analiza przekładów Rylskiego na tle innych, często wybitnych tłumaczy i poetów ukraińskich, rosyjskich i czeskich wykazała, że żaden z nich nie potrafił przekazać w swoich przekładach tej adekwatności formalnej i ideowo-estetycznej, jaką zdołał wyrazić Rylski. Przy tej sposobności warto odnotować - o czym zapomnieli Autorzy omawianej publikacji - że znajomość polskiego języka kresowego wyniósł Rylski z rodzinnego domu, ze szlacheckiego zaścianka.

Albert Bartoszewicz, Olsztyn